

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/29/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2322011338
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2322011338.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov Mgr. Kristíny Ferencziovej a Mgr. Michala Polláka, v trestnej veci obžalovaného npráp. A. B., pre pokračovací prečin zneužívanie právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 13.12.2023, č.k. 11T/67/2022 - 522, na verejnom zasadnutí konanom dňa 27.06.2024 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava zamieta.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Galanta rozsudkom zo dňa 13.12.2023, č.k. 11T/67/2022 – 522 oslobodil obžalovaného npráp. A. B. podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku spod obžaloby Krajskej prokuratúry Trnava č. 1 Kv 7/20/2200 - 51 zo dňa 30.09.2021 (doručená Okresnému súdu Galanta dňa 06.10.2021) pre úmyselný pokračovací prečin zneužívanie právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že (pozn. súdu: ďalej nasledujúca skutková veta predstavuje upravený výňatok relevantných častí skutkovej vety týkajúcich sa obžalovaného po vylúčení veci z konania vedeného pred Okresným súdom Galanta pod sp. zn. 27T/71/2021):

PaeDr. C. A. (ktorej vina bola v danej veci vyslovená rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 27T/71/2021 zo dňa 14.10.2022, právoplatný toho dňa) ako príslušníčka PZ počas výkonu služby ako i počas osobného voľna na Okresnom dopravnom inšpektoráte Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Galante cez svoj užívateľský login „D.“ vykonávala na požiadanie viacerých neoprávnených osôb zmeny v informačnom systéme MV SR v Národnej evidencii vozidiel, prípadne vykonanie týchto zmien zabezpečila prostredníctvom svojho kolegu, obžalovaného npráp. A. B., a to bez splnenia zákonom stanovených podmienok, pričom spravidla bola pred týmito evidenčnými úkonmi kontaktovaná danými osobami na jej telefónnom čísle XXXXXXXXXX, požadované zmeny vykonávala najmä bez pristavenia vozidiel ku kontrole VIN čísla, mimo oficiálneho poradia pri prihlasovaní vozidiel, bez prítomnosti povinných osôb ako aj bez predloženia potrebných dokladov preukazujúcich oprávnenie konať v mene pôvodného alebo nového vlastníka vozidla, a to v týchto prípadoch prostredníctvom svojho kolegu, obžalovaného npráp. A. B.:

10. obvinený npráp. A. B. dňa 22.11.2019 v čase od 09:53 hod. do 09:57 hod. vykonal pod loginom „B.“ po tom, ako bol požiadaný príslušníčkou PZ - PaeDr. C. A. (ktorej vina bola v danej veci vyslovená rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 27T/71/2021 zo dňa 14.10.2022, právoplatný toho dňa), evidenčnú zmenu v evidenčných systémoch MV SR - prevod držby vozidla zn. Ford Ranger s EČV: E. v rámci okresu z pôvodného vlastníka F. G. na spol. F. G. Autodoprava s.r.o., pričom takto vedome konal bez toho, aby na to boli splnené zákonné podmienky, konkrétne bez pristavenia vozidla k obhliadke, bez fyzickej prítomnosti oprávnených osôb a bez predloženia platného splnomocnenia;

14. obvinený npráp. A. B. dňa 29.11.2019 v čase od 12:22 hod. do 12:24 hod. vykonal pod loginom „B.“ po tom, ako bol požiadaný príslušníčkou PZ - PaeDr. C. A. (ktorej vina bola v danej veci vyslovená rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 27T/71/2021 zo dňa 14.10.2022, právoplatný toho dňa), evidenčnú zmenu v evidenčných systémoch MV SR - prevod držby vozidla zn. Citroen Jumper s EČV:

E. - v rámci okresu, pričom takto vedome konal bez toho, aby na to boli splnené zákonné podmienky, konkrétne bez pristavenia vozidla k jeho obhliadke, bez fyzickej prítomnosti oprávnených osôb a bez príslušných splnomocnení z pôvodného držiteľa spol. F. G., IČO: XX XXX XXX, na nového držiteľa H. I.; 15. obvinený npráp. A. B. dňa 02.12.2019 v čase od 08:58 hod. do 08:59 hod. vykonal po tom, ako bol požiadaný PaeDr. C. A. (ktorej vina bola v danej veci vyslovená rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 27T/71/2021 zo dňa 14.10.2022, právoplatný toho dňa), evidenčnú zmenu v evidenčných systémoch MV SR - prevod držby vozidla zn. Fiat Ducato s EČV: E. do iného okresu, pričom takto vedome konal bez toho, aby na to boli splnené zákonné podmienky, konkrétne bez prítomnosti oprávnených osôb a bez príslušných splnomocnení z pôvodného držiteľa osoby A. B. na nového držiteľa osobu A. F.; t. j. PaeDr. C. A. (ktorej vina bola v danej veci vyslovená rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 27T/71/2021 zo dňa 14.10.2022, právoplatný toho dňa) a obvinený npráp. A. B. v dôsledku fyzického nedostavenia sa oprávnených osôb, nepristavenia vozidiel na obhliadku, nepredloženia príslušných splnomocnení a nesplnenia si povinností vziať poradový lístok a čakať na poradie zo strany žiadateľov, zadovážili bývalým, ako aj novým vlastníkom a držiteľom vyššie uvedených vozidiel neoprávnený prospech spočívajúci vo forme výrazného zjednodušenia procesu prevodu držby vozidiel ako aj ďalších zmien v evidencii vozidiel, ako aj majetkový prospech spočívajúci v nezaplatení poplatku za overenie podpisov na splnomocneniach, teda porušili ustanovenia § 116 ods. 1 písm. a), ods. 4, ods. 9, ods. 10, ods. 11, § 117 ods. 1, ods. 2, § 118 ods. 1, § 120 ods. 1, ods. 2, § 122 ods. 1, ods. 2, § 135 ods. 1 zákona o cestnej premávke (z. č. 8/2009 Z. z. v príslušnom znení), a ustanovenie § 9 zákona o správnych poplatkoch (z. č. 145/1995 Z. z. v príslušnom znení), a taktiež potupovali v rozpore s čl. 3 ods. 2 písm. b) a c), čl. 6 ods. 1 písm. a), b), čl. 7 ods. 2, čl. 12 ods. 11 písm. a) pokynu odboru dokladov a evidencií P PZ o podrobnostiach o vedení evidencie vozidiel č. 106 zo dňa 27.11.2019, Nariadenia P PZ č. 41/2018 o evidovaní vozidiel a svojím konaním tak porušili základné povinnosti policajta podľa ustanovenia § 48 ods. 3 písm. a), písm. b), písm. j) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže SR a Železničnej polície (z. č. 73/1998 Z. z. v príslušnom znení), pretože žalované skutky nie sú trestným činom.

2. Proti tomuto rozsudku podal prokurátor, na hlavnom pojednávaní, odvolanie v celom rozsahu, ako aj proti konaniu, ktoré tomu predchádzalo. Obžalovaný sa na hlavnom pojednávaní vzdal práva na podanie odvolania, aj za osoby oprávnené odvolanie podať v jeho prospech.

3. Podané odvolanie prokurátor odôvodnil podaním zo dňa 23.01.2024, v ktorom uviedol nasledovné (skrátene):

3.1. Nesúhlasí s tvrdením súdu, že obžalovaný nekonal s pohnútkou zadovážiť inému neoprávnený prospech. Obžalovaný ako verejný činiteľ z pozície svojho služobného zaradenia vo funkcii referenta oddelenia bezpečnosti cestnej premávky a dopravných evidencií Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Galante vedel, aký je administratívny postup pri prevode držby motorového vozidla, a teda si bol plne vedomý toho, že v daných prípadoch konal v rozpore so zákonmi, pokynmi a nariadeniami, pričom jeho jednoznačným motívom bolo nielen pomôcť svojej kolegyni A.. Obžalovaný nepochybne vedel, že svojím konaním umožní bývalým vlastníkom a držiteľom ako i novým vlastníkom a držiteľom motorových vozidiel neoprávnený prospech vo forme urýchlenia a výrazného zjednodušenia administratívneho postupu prevodu držby motorového vozidla na inú osobu ako i majetkový prospech spočívajúci v nezaplatení poplatku za overenie podpisov na splnomocneniach. Obžalovaný si bol vedomý toho, že tieto osoby zároveň zvýhodnil oproti ostatným osobám, ktoré sa musia osobne dostaviť na políciu, vziať si poradové číslo a čakať na vybavenie v oficiálnom poradí za účelom prevodu držby motorových vozidiel, prípadne predložiť plnomocnenstvo na zastupovanie s osvedčeným podpisom, pričom tieto podpisy si musia dať overiť a uhradiť poplatok za toto overenie.

3.2. V prípade skutkov v bode 10 a 14 bola týmto osobám poskytnutá ďalšia neoprávnená výhoda spočívajúca v tom, že nemuseli pristaviť vozidlo za účelom porovnania údajov uvádzaných v osvedčení o evidencii časť II s údajmi priamo na vozidle. Nie je zrejmé, z akého dôvodu súd odôvodňuje absenciu špecifického úmyslu na strane obžalovaného tou skutočnosťou, že obžalovaný osoby ktorých sa prepisy vozidiel týkali, osobe nepoznal resp. nekontaktoval sa s nimi. Z ustanovenia § 326 Trestného zákona nevyplýva, že verejný činiteľ pri naplnení povinného znaku „zadovážiť inému neoprávnený prospech“ musí tieto osoby osobne poznať tak, ako to odôvodnil súd v napadnutom rozhodnutí.

3.3. S poukazom na všetky okolnosti predmetnej trestnej veci nesúhlasí s právnym názorom súdu v tom smere, že žalované skutky nedosiahli zákonom požadovanú intenzitu prečinu - vyššiu než nepatrnú. Zákonné presne vymedzené kritériá uvedené v ust. § 10 odsek 2 Trestného zákona, pomocou ktorých sa určuje závažnosť prečinov, sa netýkajú subjektu trestného činu. Z týchto dôvodov je irelevantné, že

obžalovaný má kladné služobné hodnotenie, z ktorého plynie vzorný a aj verejnou veľmi pozitívne vnímaný dlhoročný výkon služby obžalovaným.

3.4. Tieto okolnosti týkajúce sa osoby obžalovaného sú vyjadrené v poľahčujúcich a priťažujúcich okolnostiach, nie však pri posudzovaní závažnosti prečinu podľa § 10 odsek 2 Tr. zák. V danom prípade nie je možné vyhodnotiť nepatrnú závažnosť prečinu aj s poukazom na tú skutočnosť, že kolegovia obžalovaného E. a F. boli za 1 skutok postihnutí len disciplinárne a išlo o kolektívnu stratu ostražitosti pri výkone služby. U osôb v postavení verejného činiteľa je dôvodné očakávať vyššiu mieru zodpovednosti pri dodržiavaní a uplatňovaní všetkých platných právnych prepisov, nakoľko zákonodarca aj za týmto účelom im zveril právomoc konať vo verejnom záujme v mene štátnych orgánov.

3.5. U obžalovaného existovala pohnútko založená na jeho ľahostajnosti, v zmysle brania zodpovednosti za riadny výkon svojich povinností na ľahkú váhu, čo potom v žiadnom prípade nemôže odôvodniť zníženie závažnosti spôsobu jeho konania.

3.6. Navrhuje, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a nariadil okresnému súdu, aby vec znovu prejednal a rozhodol.

4. K odvolaniu prokurátora sa vyjadril obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu podaním zo dňa 06.02.2024 nasledovne (skrátene):

4.1. Poukazuje na to, že v súdnom konaní nesie dôkazné bremeno obžaloby prokuratúra vo vzťahu ku skutku tak ako ho vymedzila skutkovou vetou v obžalobe ako aj vo vzťahu k zabezpečeným dôkazom z prípravného konania, ktoré navrhuje vykonať pred súdom. Rozsudok súdu prvého stupňa je presvedčivý a riadne a dostatočne odôvodnený. Súd prvého stupňa vykonal všetky dostupné dôkazy a správne ich vyhodnotil. Samotná skutočnosť, že podstatné závery súdu (skutok nie je trestným činom) nie sú v zhode s názorom prokuratúry, nezakladá dôvodnosť odvolania.

4.2. Obhajoba má za to, že z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynulo, že obžalovaný nekonal v úmysle (priamom ani nepriamom) zadovážiť inému neoprávnený prospech. Súd túto absenciu znaku skutkovej podstaty v časti subjektívnej stránky ako povinného znaku správne z vykonaného dokazovania vyhodnotil, a to nie len tým ako to uvádza prokurátor, že sa nepoznal s dotknutými osobami, ktorých sa prepisy týkali. Úmysel poskytnúť inému neoprávnenú výhodu znamená, že páchatel musí poznať, resp. minimálne byť plne uzrozumený v tom, čo predstavuje túto neoprávnenú výhodu, a súčasne ako ju poskytne, pričom predmetné poskytnutie musí byť v rozpore so zákonom, pričom páchatel musí konať práve a len preto v úmysle nezákonne v úmysle túto výhodu inému poskytnúť, teda tie dva znaky musia byť zahrnuté úmyslom a musia byť vzájomne príčinné previazané, teda jedna bez druhej nevznikne. Súčasne je nutné uviesť, že nie každá takto neoprávnená výhoda aj napĺňa takú intenzitu neoprávnenosti, že ide o znak trestnosti.

4.3. V danom prípade z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovaný bol svedkyňou A. ako kolegyňou príslušníčkou PZ zaradenou služobne na rovnakom oddelení, v čase jej pracovného voľna alebo PN požiadaný v troch prípadoch o vykonanie administratívnych úkonov, pričom táto príslušníčka PZ ubezpečila obžalovaného, že sú splnené podmienky na vykonanie úkonov zmeny v evidencii vozidiel, resp. že dohliadla na to. Z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by svedkyňa obžalovanému povedala, že nie sú splnené niektoré podmienky na vykonanie úkonu, teda absencia plnej moci s overeným podpisom alebo, že by sa predbehli účastníci v oficiálnom poradi (ako to nazýva prokuratúra) a nevzali si lístok. Dokonca svedkyňa predložila obžalovanému aj lístok z príslušného evidenčného systému. Obžalovaný teda vykonal tieto úkony na požiadanie kolegyne, pričom bol z jej strany ubezpečený, že sú splnené podmienky na ich vykonanie, že to ona skontrolovala. Rovnako z vykonaného dokazovania vyplynulo, že takáto vzájomná dôvera bola medzi kolegami zaužívaná a bežne takto konali pre urýchlenie procesov.

4.4. Súd správne hodnotil aj to, že príslušné podzákonné normy uvedené vo výrokovej vete obžaloby neboli účinné v čase vykonania uvedených úkonov, ktoré sú v skutku, preto správne vyhodnotil, že tieto ani nemohol obžalovaný porušiť.

4.5. V trestnom práve neplatí princíp objektívnej zodpovednosti ale výlučne subjektívnej zodpovednosti. Prokuratúra vzhľadom na úmysel obžalovaného v jeho ľahostajnom prístupe pri vykonaní úkonov, avšak táto skutočnosť v žiadnom prípade nezakladá jeho úmysel zadovážiť inému prospech. Prokuratúra nepreukázala dokazovaním ani len to, že obžalovaný mal vedomosť o neoprávnenom prospechu osôb. Rovnako táto jeho ľahostajnosť podľa prokurátora vzhľadom na to, že je príslušník PZ, má založiť závažnosť vyššiu ako nepatrnú. Ak má byť obžalovaný trestaný za ľahostajný prístup, potom je nutné uviesť, že z dokazovania vyplynulo, ako to aj súd správne uviedol, že sa bez primeranosti iba na zaužívanú prax medzi kolegami spoliehal, že kolegyňa zabezpečí, aby boli všetky podmienky splnené, ako ho ubezpečila, a následne nepristúpil ku kontrole a prevereniu týchto okolností.

4.6. Rovnako má obhajoba za to, že súd správne posúdil aj samotnú mieru závažnosti skutku ako prečinu podľa § 10 ods.2 Trestného zákona a to s použitím všetkých faktorov, ktoré z dokazovania vyplynuli, a nie len jedného faktora ako to vidí prokuratúra, a to osoby obžalovaného a jeho hodnotenia. Súd správne hodnotil samotný charakter „neoprávnenej výhody“ spočívajúci v tzv. predbehnutí sa v oficiálnom poradi. K tomuto je nutné uviesť, že toto predbehnutie sa uvádza prokuratúra, avšak z dokazovania ani len nevyplýva, že by sa dotknuté osoby zvýhodnili pred inými účastníkmi iných zmien v evidencii v rozhodnom čase. Ak prokuratúra tvrdí, že dotknuté osoby boli zvýhodnené, potom má uviesť pred akými inými osobami boli zvýhodnené, resp. aké iné prepisy znevýhodnil obžalovaný v poradi. Iba samotné uvedenie, že zvýhodnil pred inými, je bez akejkoľvek opory v dokazovaní, resp. prokuratúra na túto okolnosť ani len nenavrhol vykonať dokazovanie.

4.7. Rovnako ďalšia tvrdená premisa „neoprávnenej výhody“ v podobe nezaplateného správneho poplatku je vzhľadom na jej hodnotu (1,60 eura overenie jedného podpisu) bez podstatného právneho významu z hľadiska materiálneho korektívu a posudzovania trestnosti a závažnosti. Samotná okolnosť, že išlo o vozidlá, ktoré boli legálne je rovnako podstatná okolnosť. K týmto skutočnostiam súčasne prístupujúce dôkazy v podobe absolútne pozitívneho služobného hodnotenia obžalovaného ako príslušníka PZ z dlhoročnou praxou 27 rokov, správne založili záver súdu o tom, že skutok nevykazuje závažnosť vyššiu ako nepatrnú.

4.8. Rovnako súd správne pristúpil aj k hodnoteniu listinných dôkazov týkajúcich sa kolegov obžalovaného z rovnakého oddelenia za rovnaké skutky, ktorí boli tiež požiadaní kolegyňou svedkyňou A. o vykonanie úkonu a boli rovnako ubezpečený, že sú splnené podmienky, že ich ona skontrolovala. Uvedení kolegovia však neboli riešení prostriedkami trestného práva ako obžalovaný, ale v disciplinárnom konaní, kde boli postihnutí miernymi postihmi. Aj z týchto výrokov je zrejmé, že uvedení kolegovia sa bez primeraného ubezpečenia a kontroly spoliehali na závery prezentované kolegyňou, a preto evidenčné úkony žiadané vykonali.

4.9. Obhajoba navrhuje, aby odvolací súd odvolanie prokuratúry ako nedôvodné podľa ust. § 319 Trestného poriadku zamietol.

5. Na rozhodnutie o odvolaní obžalovaného nariadil tunajší súd verejné zasadnutie, ktoré sa vykonalo v prítomnosti obžalovaného, jeho obhajcu a prokurátora.

6. Prokurátorka na verejnom zasadnutí uviedla, že k písomnému odôvodneniu odvolania nechce nič doplniť. Obhajca uviedol, že k svojmu písomnému vyjadreniu k odvolaniu prokuratúry tiež nechce nič doplniť. Obžalovaný uviedol, že tiež sa nechce k odvolaniu prokuratúry vyjadriť.

7. V rámci konečného návrhu prokurátorka poukázala na písomné odôvodnenie odvolania prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava a v celom rozsahu sa ho pridržala. Uviedla, že sa nestotožňuje s vyhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania Okresného súdu Galanta a preto navrhuje odvolaciemu súdu zrušiť napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátiť prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Obhajca sa pridržal v celom rozsahu písomného vyjadrenia k odvolaniu prokuratúry. Má za to, že dokazovanie pred súdom prvého stupňa bolo vykonané v dostatočnom rozsahu, bolo vykonané zákonným a správnym spôsobom a záver rozsudku je správny, zákonný a spravodlivý. Navrhol, aby odvolanie prokurátora bolo ako nedôvodné zamietnuté. Obžalovaný sa pridržal vyjadrenia obhajcu

8. Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

9. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal prokurátor ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výrokom, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný. Po preskúmaní napadnutých výrokov a konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

10. Písomné vyhotovenie napadnutého rozsudku, vrátane jeho odôvodnenia, obsahuje všetky náležitosti, ktoré pre takéto rozhodnutie vyžaduje ustanovenie § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Prvostupňový súd vymenoval dôkazy, ktoré vykonal na hlavnom pojednávaní, uviedol, ktoré skutočnosti mal z týchto dôkazov za preukázané a tieto následne zhodnotil z hľadiska toho, či preukazujú predpoklady na uznanie obžalovaného za vinného zo spáchania skutku.

11. Z odvolania prokurátora vyplýva, že nenamieta rozsah dokazovania, nenamieta vady konania, ktoré vydaniu napadnutého rozsudku predchádzali. Prokurátor sa nestotožňuje so závermi, ktoré urobil prvostupňový súd vo vzťahu k zisteniu, či obžalovaný naplnil všetky zákonné znaky žalovaného trestného činu. Konkrétne namieta, že nesúhlasí s tvrdením súdu, že obžalovaný nekonal s pohnútkou zadovážiť inému neoprávnený prospech a rovnako nesúhlasí aj s názorom súdu v tom smere, že žalované skutky nedosiahli zákonom požadovanú intenzitu prečinu, teda vyššiu než nepatrnú v zmysle ustanovenia § 10 ods. 2 Trestného zákona.

12. Odvolací súd sa tak pri prieskume napadnutého rozsudku sústredil na zistenie, či prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda, či ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a či dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam. Pokiaľ postupuje súd týmto spôsobom, nemôže odvolací súd napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotiť tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom.

13. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že podľa názoru prvostupňového súdu prokurátor uniesol dôkazné bremeno, pokiaľ ide o otázku, či došlo k žalovaným trom skutkom, obžalobou právne kvalifikovaným ako pokračovací trestný čin. Prvostupňový súd však po vykonanom dokazovaní nevidel naplnenie subjektívnej stránky, teda tzv. špecifický úmysel (spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech; viď nižšie). Súd zároveň nevidel v žalovaných skutkoch (ak by aj naplnili všetky znaky žalovaného pokračovacieho trestného činu) vyššiu závažnosť než nepatrnú v zmysle ustanovenia § 10 ods. 2 Trestného zákona.

14. K subjektívnej stránke žalovaného trestného činu prvostupňový súd ďalej uviedol: „vykonaným dokazovaním nebolo jednoznačne preukázané, že by sa obžalovaný žalovaných 3 skutkov dopustil „v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech“. Znak „v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech“ charakterizuje pohnútku páchatela, takže páchatel musí byť vedený touto pohnútkou (k tom viď závery uvedené v R 25/1975); uvedený motív ako zložka subjektívnej stránky konania páchatela, ktorý iniciuje jeho konanie, musí byť preukázaný (k tomu viď R 39/2001). Z vykonaného dokazovania súd usudzuje, že osoby, ktorých sa predmetné prepisy vozidiel týkali, obžalovaný osobne nepoznal/nekontaktoval sa s nimi (pred tým či potom; s výnimkou svedka I. pri skutku č. 15, ktorého obžalovaný poznal z minulosti, no z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by boli v tejto súvislosti v nejakom užšom kontakte ohľadne žalovaného konania obžalovaného, všetko totiž zabezpečovala svedkyňa A. pre svojich známych B., z pohľadu čoho je výskyt svedka I. pri skutku č. 15. v skutku len vecou náhodnosti/zhody okolností), nemal z pohľadu súdu žiaden dôvod im úmyselne privodiť výhodu v podobe uľahčeného prepisu vozidiel, čo podporuje záver súdu (plynúci z výpovede obžalovaného, svedkyne A., no i zvyšných svedkov) o tom, že skutočne jediným motívom obžalovaného bolo pomôcť svedkyňi A. ako svojej kolegyni a uľahčiť jej pri práci (kedy napr. nebola ona sama v práci, no požiadala ho vykonať ten-ktorý úkon). Nebolo v konaní preukázané, že by sa obžalovaný nejako významnejšie zaujímal, o aké osoby pri jednotlivých prepisoch ide a teda že by existoval motív na jeho konanie v zmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech, či niekomu uškodiť (nebolo preukázané ani to, že by obžalovaný takto cielil zadovážiť nejaký neoprávnený prospech svojej kolegyni A.) - súd usudzuje, že takto by svedkyňi A. ako svojej kolegyni pomohol nech už by sa evidenčné úkony (resp. úkony prepisu) vozidiel týkali kohokoľvek, pomáhal jej z kolegiality, nie z iného motívu, bez úmyslu privodiť sebe či iným neoprávnený prospech (eventuálne spôsobiť inému škodu). Tu opätovne súd poukazuje na služobné hodnotenie obžalovaného, z ktorého plynie vzorný a aj verejnosťou veľmi pozitívne vnímaný dlhoročný výkon služby obžalovaným na ODI OR PZ SR Galanta, kedy pred žalovanými skutkami (ktoré sú v čase zakotvené v krátkom časovom slede pár dní po sebe na prelome novembra a decembra 2019) ani po nich sa ničoho takého nedopustil (disciplinárne previnenie z roku 1999 za vyvesené slúchadlo je v tomto ohľade nepodstatné).

Ide jednoznačne o jednorazový exces na jeho strane (ohraničený krátkym obdobím, 3 dňami na prelome novembra a decembra 2019), spôsobený žiadosťou svedkyne A. o pomoc pri výkone služby/uskutočnení evidenčného úkonu (resp. úkonu prepisu) vozidla, kedy nič z vykonaného (a obžalobou navrhnutého) dokazovania nenasvedčuje úmyslu na jeho strane dopustiť sa žalovanej trestnej činnosti (a už vôbec nie zákonom v § 236 ods. 1 Trestného zákona vyžadovaného špecifického úmyslu). Tu súd poukazuje aj (i) na výpoveď samotného obžalovaného i svedkyne A., z ktorých plynie, že na ODI OR PZ SR Galanta nebolo nič výnimočné, ak si kolegovia vypomáhali, kedy napr. jeden obhliadol vozidlá aj za ostatných (ak potom obžalovaný „slepo“ dôveroval svedkyňi A., že splnenie zákonných predpokladov na prepisy vozidiel preverila, a vykonaním úkonov jej chcel pomôcť pri výkone služby, takáto verzia obhajoby je podľa názoru súdu plne uveriteľná a odrážajúca podľa všetkého realitu na ODI OR PZ SR Galanta zistenú vykonaným dokazovaním), a tiež na (ii) skutočnosť, že takto „vypomohli“ svedkyňi A. aj jej a obžalovaného kolegovia E. a F., t. j. vzájomné vypomáhanie si a „slepá“ dôvera na ODI OR PZ SR Galanta medzi kolegami nebolo (s ohľadom na porušenie zákonných/služobných povinností) len a jedine excesom na strane obžalovaného, skôr išlo o kolektívnu stratu ostražitosťi pri výkone služby.“

15. Hodnotenie a závery prvostupňového súdu, ktoré sú citované v predchádzajúcom bode tohto uznesenia, považuje odvolací súd za na jednej strane komplexné a na druhej strane za logicky správne. Hodnotenie dôkazov prvostupňovým súdom vo vzťahu k preukázaniu subjektívnej stránky trestného činu, je v súlade so základným princípom logického myslenia. Skúmanie subjektívnej stránky trestného činu, v tomto prípade existencie špecifického úmyslu, je náročné z toho hľadiska, že k preukázaniu tohto zákonného znaku trestného činu spravidla neexistujú priame dôkazy a tak tomu bolo aj v tomto prípade. Okolnosti subjektívneho charakteru možno spravidla dokazovať len nepriamo z okolností objektívnej povahy, z ktorých sa dá podľa zásad správneho (logického) myslenia usúdiť vnútorný vzťah páchatel'a k porušeniu alebo ohrozeniu záujmov chránených Trestným zákonom (R 62/1973). Záver o tom, či tu je zavinenie v zmysle Trestného zákona a v akej forme, je záverom právnym. Tento právny záver o subjektívnych znakoch trestného činu sa však musí zakladať na skutkových zisteniach súdu vyplývajúcich z vykonaného dokazovania. Pri zisťovaní okolností, ktoré majú význam pre záver o zavinení, nemožno vopred prikladať osobitný význam žiadnemu dôkazovému prostriedku, ale na zavinenie a jeho formu treba usudzovať zo všetkých konkrétnych okolností, za ktorých bol trestný čin spáchaný, a zo všetkých dôkazov významných z tohto hľadiska. S ohľadom na zásadu voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 6 Trestného poriadku) zákon neprikladá a priori žiadnemu dôkazu osobitný význam.

16. Prvostupňový súd postupoval spôsobom, ktorý je uvedený v predchádzajúcom bode tohto uznesenia a dospel k záverom, ktoré považuje odvolací súd za správne. Zo strany odvolacieho súdu nie je možné vytknúť prvostupňovému súdu žiadnu nesprávnosť vo vzťahu k spôsobu, akým vyhodnotil skutočnosti, ktoré je potrebné vziať do úvahy pri skúmaní otázky úmyslu obžalovaného vo vzťahu k jeho konaniu, ktoré mu obžaloba kladie za vinu. To, že prokurátor vyhodnocuje vykonané dôkazy iným spôsobom než prvostupňový súd, nie je dôvodom na zrušenie napadnutého výroku, pokiaľ prvostupňové rozhodnutie spĺňa všetky náležitosti, ktoré sú uvádzané v bode 12 tohto uznesenia. Na tomto mieste je potrebné zdôrazniť, že preukázanie tohto zákonného znaku trestného činu je na rozhodnutie o vine obžalovaného nevyhnutné vykonať v takom rozsahu, aby o ňom nebolo žiadnych rozumných pochybností. Na uznanie viny obžalovaného nie je možné vychádzať iba z predpokladu alebo domnienok, hoc by boli akokoľvek logické.

17. Odvolací súd tak uzatvára, že z vykonaného dokazovania nebol s dostatočnou istotou a bez rozumných pochybností preukázaný úmysel obžalovaného konať spôsobom, ktorý je uvedený v obžalobe, s pohnútkou zadovážiť inému neoprávnený prospech. Nebolo tak preukázané, že boli naplnené všetky zákonné znaky žalovaného trestného činu - pokračovacieho prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

18. Z tohto dôvodu nebolo potrebné vyhodnocovať správnosť názoru prvostupňového súdu, že konanie obžalovaného nedosahuje intenzitu, vyžadovanú zmysle ustanovenia § 10 ods. 2 Trestného zákona. Nebolo potrebné skúmať existenciu materiálneho korektívu, ak všetky ostatné zákonné znaky prečinu neboli vykonaným dokazovaním preukázané. Odvolacie námietky prokurátora proti nesprávnemu posúdeniu takzvaného materiálneho korektívu, preto nie sú v tomto prípade relevantné a súd ich meritorne neposudzoval.

19. Na základe vyššie uvedených zistení, dospel odvolací súd k záveru, že nie je dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku, odvolanie prokurátora vyhodnotil v celom rozsahu ako nedôvodné a preto rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.